

Arrest

nr. 237 615 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 231 650 van 22 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een brief van 12 november 2019.

Op 10 januari 2020 wordt de verzoeker opnieuw aangetroffen in onregelmatig verblijf. Hij wordt door de lokale politie van Antwerpen verhoord en van zijn vrijheid beroofd.

Op 11 januari 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2020 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 11.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: J.

geboortedatum: 09.04.1980

geboorteplaats: Surinam

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens drugsbezit. (PV nummer : AN.60.LB.04148/2020 van de politiezone van Antwerpen.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 19.11.2019 werd de vraag tot wettelijke samenwoning van betrokkene geweigerd door de districtsburgemeester van Antwerpen.

Betrokkene verklaart dat hij in België bij zijn vriendin verblijft, hij verklaart niet medische problemen te hebben.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds juli 2019 in België te verblijven. Op 19.11.2019 werd de vraag tot wettelijke samenwoning van betrokkene geweigerd door de districtsburgemeester van Antwerpen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens drugsbezit. (PV nummer : AN.60.LB.04148/2020 van de politiezone van Antwerpen.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds juli 2019 in België te verblijven. Op 19.11.2019 werd de vraag tot wettelijke samenwoning van betrokkene geweigerd door de districtsburgemeester van Antwerpen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens drugsbezit. (PV nummer : AN.60.LB.04148/2020 van de politiezone van Antwerpen.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij in België bij zijn vriendin verblijft, hij verklaart niet medische problemen te hebben.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds juli 2019 in België te verblijven. Op 19.11.2019 werd de vraag tot wettelijke samenwoning van betrokkene geweigerd door de districtsburgemeester van Antwerpen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)”

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verweerder, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 11 januari 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te

leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van "de terugkeer" of "de terugkeerrichtlijn".

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 8 van het EVRM, alsook de Rechten van het Kind geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Suriname.

III.1. *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur*

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er werd geen onderzoek gevoerd naar het feit dat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw P. Zij dienden eerder reeds een aanvraag tot wettelijke samenwoning in.

Ondanks de oprechtheid van hun relatie, werd deze aanvraag geweigerd door de Stad Antwerpen. Ondanks hun gelijklopende verklaringen werd hun vraag tot samenwoning alsnog geweigerd. In plaats van beroep aan te tekenen, kozen verzoeker en zijn partner ervoor om een aanvraag tot huwelijk in te dienen. Hiervoor dienden zij een aantal documenten te verzamelen, waaronder de originele geboorteakte van mevrouw P. uit Frans-Guyana.

Ondertussen bouwden zij hun oprechte relatie verder uit en nam verzoeker ook de zorg van het kind van zijn partner mede op zich. Zo dient te worden opgemerkt dat verzoeker werd opgepakt toen hij op weg was naar de school om het zoontje van zijn partner op te halen.

Omdat er niemand opdaagde aan school werd mevrouw P. verwittigd en aldus wist zij dat er iets was met de heer S. Verzoeker zelf kon de school noch zijn partner verwittigen van de arrestatie.

Er werd bij hem een zeer kleine hoeveelheid drugs aangetroffen. Hiervan werd een PV opgesteld mn. voor drugsbezit. Verzoeker had eerder een grote snijwonde aan de vinger opgelopen dewelke ontstoken was. Hij gebruikte dit uitsluitend om de pijn te verlichten.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Ook stelt men dat er een risico op onderduiken bestaat voor verzoeker.

Dit is flagrant fout. Verzoeker diende een aanvraag tot wettelijke samenwoning in. Eén van de voorwaarden hiertoe is dat het koppel op een vast adres samenwoont, waardoor van onderduiken door verzoeker geen sprake kan zijn.

Dit risico bestaat dan ook NIET in hoofde van verzoeker.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien wordt er gesteld dat hij werd gearresteerd wegens drugsbezit. Dit is echter voor eigen gebruik. Hij heeft een ernstige snijwonde en gebruikte enkel drugs om de pijn te verlichten.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale en familiale situatie in België, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

III.2. Schending van artikel 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij een relatie onderhoudt met zijn partner, mevrouw PINAS. Het koppel heeft elkaar leren kennen in 2009 in Suriname waarna ze reeds een relatie startten.

Deze relatie werd nadien beëindigd, maar het contact werd terug opgestart sinds verzoeker in België verblijft.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de zoet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.² Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM⁴ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker heeft een oprechte relatie met mevrouw P. Het koppel leerde elkaar lang geleden kennen, met name in 2009. Zij hebben in 2010 ook al een korte relatie gehad. Toen verzoeker in België woonachtig was, heeft het koppel het contact kunnen herstellen en hebben ze hun relatie eindelijk kunnen hervatten.

Voor mevrouw was dit ene werkelijke opluchting na een zeer turbulente beëindiging van haar vorige relatie.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

De belangen van verzoeker zijn volledig in België te situeren en hij bouwt hier een privéleven op met zijn partner. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

III.3. Schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De partner van verzoeker heeft een kind uit een vorige relatie. Verzoeker neemt de zorg en opvoeding van het kind mee op zich. Hij haalt het kind ook op aan school. Het is ook de school die de partner van verzoeker verwittigd had dat verzoeker niet was komen opdagen om haar zoon er op te halen.

Tevens geldt art 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun zuil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals zwanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind. "

Hier wordt met het welzijn van het kind en zijn belangen gespeeld, in de meest negatieve zin! Hij neemt nl. de vaderrol op zich. Over het kind op zich wordt niets vermeld in de beslissing.

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met het zoontje van de partner en het feit dat hij hiervoor optreedt als vaderfiguur.

De belangen van het kind dienen vooropgesteld te worden.

Dit is geenszins gebeurd. Er wordt zelfs niets gemotiveerd hieromtrent.

Als het over kinderen gaat dient verwerende partij op zijn minst een humaan terugkeerbeleid te hanteren.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat met dit alles rekening werd gehouden. Dit is dan ook onaanvaardbaar!

III.4. Schending van de terugkeer

Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit eerder begeleiding of steun gekregen met het oog op een eventuele terugkeer om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijdering van vreemdelingen.

Het eerder gekregen bevel werd hem betekend tijdens de procedure van wettelijke samenwoning. De procedure i.v.m. de wettelijke samenwoning was nog lopende op het moment dat dit bevel aan verzoeker ter kennis werd gebracht en verzoeker stond niet stil bij het belang om hiertegen beroep in te stellen. Dit bevel werd hem afgeleverd door de politie waardoor hem ook de nodige informatie niet werd verschaft.

Nu heeft men verzoeker opgepakt en wordt hem geen enkele kans geboden om vrijwillig het land te verlaten.

Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de terugkeerrichtlijn die voorschrijft dat het voor betrokkenen mogelijk moet worden gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren.

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- Uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;*
- Indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;*
- Indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;*
- Indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;*
- Indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;*
- Indien betrokkene zijn/zijn verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/zijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;*
- Indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;*
- Indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;*
- Indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. Verzoeker heeft een gezin in België waarmee hij samenwoont."*

4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel met terugleiding naar de grens op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissingen. In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde geeft tevens de feitelijke vaststellingen weer die hebben geleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo geeft hij aan dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Daarnaast wordt vastgesteld dat jegens de verzoeker een proces-verbaal werd opgemaakt wegens drugsbezit, waarbij het precieze nummer van het proces-verbaal van de politiezone Antwerpen wordt vermeld. De bestreden beslissing licht voorts uitdrukkelijk toe dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd en niet in strijd is met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt nader gemotiveerd dat verzoekers vraag tot wettelijke samenwoning werd geweigerd en dat hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Tevens wordt, in het kader van een onderzoek naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, aangegeven dat de terugkeer naar het land van herkomst of een derde land, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Ook de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en de beslissing tot terugleiding naar de grens, worden op uitgebreide wijze gemotiveerd in rechte zowel als in feite. Met name wordt op uitdrukkelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet (afwezigheid van termijn) en van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet (terugleiding naar de grens). De gemachtigde maakt in dit kader melding van een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde en de gemachtigde licht ook nader toe op welke wijze hij tot deze vaststellingen is gekomen. De verzoeker brengt in zijn enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor omtrent bepaalde van deze vaststellingen. Deze inhoudelijke kritiek betreft niet de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Meer nog, aangezien de verzoeker erin is geslaagd de motieven inhoudelijk te betwisten, blijkt dat de opgenomen motieven hem op afdoende wijze in kennis stellen van de redenen die aan deze beslissingen ten grondslag liggen.

Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens op zich geenszins het antwoord betreft op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden akte zelf niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker geeft aan dat de gemachtigde geen rekening hield met alle en het geheel van de elementen die zijn persoonlijke situatie kenmerken.

Dienaangaande stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoeker geheel dwaalt waar hij voorhoudt dat er in de bestreden akte geen afweging werd gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor zijn gezinsleven. In de bestreden akte werd met betrekking tot verzoekers voorgehouden relatie met mevr. P. het volgende gesteld:

“Op 19.11.2019 werd de vraag tot wettelijke samenwoning van betrokkene geweigerd door de districtsburgemeester van Antwerpen.

Betrokkene verklaart dat hij in België bij zijn vriendin verblijft, hij verklaart niet medische problemen te hebben.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden.”

De verzoeker erkent dat de verklaring van wettelijke samenwoning werd geweigerd en deze vaststelling vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier. In dit dossier bevindt zich niet alleen de uitvoerig gemotiveerde beslissing van 19 november 2019 waarbij de districtsburgemeester van het district Antwerpen, tevens ambtenaar van de burgerlijke stand, de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en mevrouw P. weigert om reden dat deze wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. In het administratief dossier zitten ook de uitgebreide politionele verhoren die op 14 november 2019 in het kader van het onderzoek naar de verklaring van wettelijke samenwoning werden afgenomen van de verzoeker en van mevrouw P. De verzoeker kan, gelet op de door de politie vastgestelde anomalieën, niet ernstig voorhouden dat de verklaringen gelijklopend zijn. Tevens bevat het administratief dossier de bewijzen van de aangetekende verzending van 22 november 2019 van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Uit niets blijkt dat de verzoeker of mevrouw P. tegen deze beslissing het geëigende rechtsmiddel hebben aangewend (beroep bij de familierechtbank). De loutere bewering dat er geen beroep werd aangetekend omdat de verzoeker en zijn partner ervoor kozen om een huwelijksaanvraag in te dienen, wordt door geen enkel begin van bewijs onderbouwd. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker een huwelijksaanvraag zou hebben ingediend en ook ter gelegenheid van het verhoor op 11 januari 2020 om 00u50, heeft de verzoeker niet gemeld dat hij bezig is met een huwelijksdossier te verzamelen. Met zijn loutere beweringen achteraf, in het voorliggende verzoekschrift, toont de verzoeker dan ook geen ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming aan.

Tijdens zijn verhoor op 11 januari 2020 heeft de verzoeker wel gemeld dat hij samenwoont met zijn vriendin en dat zij proberen alles in orde te maken voor gezinshereniging. In het licht van deze verklaringen komt het de Raad zeker niet kennelijk onredelijk over om te besluiten dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker kan de procedure gezinshereniging immers opstarten vanuit het buitenland, derwijze dat zijn (voorgehouden) relatie niet op disproporionele wijze wordt ontwicht.

Waar de verzoeker verwijst naar het kind van mevrouw P., merkt de Raad op dat aan de verzoeker tijdens zijn gehoor van 11 januari 2020, onder meer de volgende vragen werden gesteld: *“Waarom bent u in België? Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland? Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Zo ja, wie? Heeft u familie in België?”* Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat de verzoeker genoegzaam de kans heeft gehad om alle elementen bij te brengen die hij relevant en nuttig achtte in het kader van een eventuele

verwijderingsmaatregel. De verzoeker heeft echter het kind van mevrouw P. niet vermeld. Bovendien blijkt uit de overige stukken van het administratief dossier (zoals de politionele verhoren van 15 november 2019 en het document “vraag om informatie” van 8 oktober 2019) dat dit kind niet bij de verzoeker en mevrouw P. in Antwerpen woont, maar wel bij zijn (biologische en wettelijke) vader in Leopoldsborg. Tevens blijkt uit de voorliggende stukken dat het kind zijn moeder, mevrouw P., enkel in het weekend ziet en dat het kind telkens wordt afgehaald bij de vader. In het licht van deze gegevens kan verzoekers loutere bewering, dat hij het kind ging afhalen op school op het moment van de onderschepping, niet worden aangenomen. Bovendien valt, gelet op de bovenstaande vaststellingen, niet in te zien waarom de gemachtigde bij zijn besluitvorming inzake de aan de verzoeker opgelegde verwijderingsmaatregel rekening zou moeten houden met het kind van mevrouw P.

De verzoeker geeft verder aan dat hij een kleine hoeveelheid drugs bij zich had, dat hij gebruikt als pijnstilling tegen een grote ontsteking aan zijn vinger. Ook van deze ontsteking aan de vinger wordt geen enkele begin van bewijs bijgebracht en hieromtrent is ook geen enkel spoor terug te vinden in het administratief dossier. Nochtans werd de verzoeker uitdrukkelijk bevraagd omtrent zijn gezondheidstoestand. Met zijn loutere beweringen toont de verzoeker ook geheel niet aan dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben verwezen naar het proces-verbaal wegens drugsbezit. Het gegeven dat het vermelde proces-verbaal blijkens het administratief dossier inderdaad melding maakt van een gebruikershoeveelheid marihuana, impliceert overigens geenszins dat de gemachtigde hiernaar niet vermocht te verwijzen, noch blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de gemachtigde de verzoeker als een zware drugs crimineel zou hebben bestempeld. Er wordt immers enkel gesteld dat het om drugsbezit gaat. Deze kwalificatie vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

In het eerste middelenonderdeel gaat de verzoeker tot slot nog in op het vastgestelde risico op onderduiken. Met de loutere ontkenning dat er een risico op onderduiken is, kan de verzoeker echter geen afbreuk doen aan de volgende duidelijke vaststellingen in de bestreden akte:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds juli 2019 in België te verblijven. Op 19.11.2019 werd de vraag tot wettelijke samenwoning van betrokkene geweigerd door de districtsburgemeester van Antwerpen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Aangezien de verklaring van wettelijke samenwoning werd geweigerd op 19 november 2019, hetgeen de verzoeker overigens hogerop in zijn uiteenzettingen erkent, kan de verzoeker niet voorhouden dat de procedurele vereisten inzake de wettelijke samenwoning (het opgeven van een vast en gezamenlijk adres) een relevant gegeven zouden uitmaken waardoor het alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om een risico op onderduiken vast te stellen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de verwijderingsmaatregel zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding, op een kennelijk onredelijke besluitvorming of op een onaanvaardbare motivering.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.3. De verzoeker maakt vervolgens tevens gewag van een schending van de hoorplicht, waarbij hij stelt dat hij niet (grondig) werd gehoord over zijn sociale en familiale toestand. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker op 11 januari 2020 op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en voorafgaand aan het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel werd gehoord. Er werd verzoeker een uitgebreide vragenlijst voorgelegd, waarin onder meer de volgende vragen werden opgenomen: “Sinds wanneer bent u in België? Waarom bent u in België? Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland? Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Zo ja, wie? Heeft u familie in België? Heeft u familie in uw herkomstland?” Het blijkt dan ook dat de verzoeker, in het licht van het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, de mogelijkheid heeft gehad om alle elementen betreffende zijn sociale en familiale toestand toe te lichten. In de bestreden akte wordt melding gemaakt van verzoekers verklaringen en de gemachtigde gaat ook uitdrukkelijk in op de inhoud van deze verklaringen. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die

de verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht niet heeft medegedeeld, hoewel hij daartoe expliciet werd bevraagd. De verzoeker maakt verder ook geenszins concreet aannemelijk op welk punt deze bevraging van 11 januari 2020 niet zou volstaan in het licht van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

4.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Het gaat evenwel om autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privé-, het familie- of gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij zich beroept.

De verzoeker beroept zich in de eerste plaats op een gezinsleven met zijn partner, mevrouw P., en voorts ook op een privéleven waaromtrent echter geen enkel concreet element naar voor wordt gebracht.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezins- en privéleven. Er wordt in de bestreden akte ook uitdrukkelijk overgegaan tot een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Bij het onderzoek naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu bevindt de verzoeker zich in de situatie van een vreemdeling die zich volgens zijn verklaringen reeds een aantal maanden in onregelmatig verblijf in België bevindt. De verzoeker voert hieromtrent geen betwisting. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig privé- of gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het privé- of gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals reeds werd gesteld, kan uit lezing van de bestreden beslissing worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat de verzoeker op een later tijdstip legaal naar België kan terugkeren, zodat de terugkeer niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker betwist in zijn middel niet dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat en dat hij de kans heeft om later op legale wijze terug te keren naar België. Ook de Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk of disproportioneel dat de gemachtigde *in casu* heeft geoordeeld dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat.

De verzoeker toont niet aan dat hij vanuit zijn herkomstland of vanuit een ander land (waar hij een lang verblijf zou genieten) niet op nuttige wijze voor zijn gezinsbelangen kan opkomen. Daarnaast blijkt niet dat de verzoeker en zijn partner via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat verzoekers partner hem, in afwachting van de legale terugkomst, niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven tussen de partners wordt miskend.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde dat de tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor de verzoeker en zijn partner geen disproportionele gevolgen zal hebben, zich geheel binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges situeert. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn partner enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoeker geen concrete elementen naar voor gebracht die het tegendeel kunnen aantonen.

Wat het voorgehouden privéleven betreft, merkt de Raad op dat de verzoeker bij zijn uiteenzettingen omtrent de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verzuimt om concreet toe te lichten welke bindingen hij, afgezien van zijn partnerrelatie, precies heeft opgebouwd met de Belgische samenleving. Met de loutere affirmatie dat hij een privéleven heeft in België, toont de verzoeker niet aan dat hij hier ten lande dermate nauwe sociale en/of economische relaties heeft uitgebouwd, derwijze dat zijn bindingen in België onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. De verzoeker toont geen daadwerkelijke en duurzame bindingen met België aan. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen van 11 januari 2020 dat hij pas sinds juli 2019 in België is. Zonder nadere elementen omtrent een bijzonder nauwe binding die de verzoeker sindsdien zou hebben opgebouwd in België, is verzoekers onregelmatige verblijf gedurende een zestal maanden voorafgaand aan de bestreden verwijderingsmaatregel hoe dan ook te kort om van een beschermenswaardig privéleven te kunnen spreken. De verweerder diende hierop in de bestreden akte dan ook niet uitdrukkelijk in te gaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

4.5. De verzoeker voert in een volgend middelenonderdeel de schending aan van (artikel 9 van) het Kinderrechtenverdrag.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat dit verdragsartikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Bovendien dient opnieuw (zie *supra*) te worden opgemerkt dat het kind van verzoekers partner, mevrouw P., blijkens de stukken van het administratief dossier niet bij de moeder (en de verzoeker) woont, maar bij zijn vader in Leopoldsborg. Enkel in de weekends wordt het kind opgehaald om bij zijn moeder in Antwerpen te vertoeven. In het kader van het voorliggende beroep wordt geenszins aangetoond dat de verblijfsregeling met betrekking tot het zoontje van mevrouw P. gewijzigd zou zijn sinds het politieel gehoor op 15 november 2019. De verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij optreedt als vaderfiguur voor het zoontje van zijn partner of dat hij dit zoontje gaat ophalen aan de school.

Dit middelenonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

4.6. In een laatste middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van de Terugkeerrichtlijn, dit is de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid evenwel *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Aangezien de verzoeker nalaat om te verduidelijken welk artikel van de Terugkeerrichtlijn hij precies geschonden acht, is dit middelenonderdeel onontvankelijk.

Hetzelfde geldt voor de vermelding, hogerop in het verzoekschrift, van een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” zonder verdere precisering van het precieze beginsel dat de verzoeker geschonden acht.

Bovendien dient te worden opmerkt dat verzoekers betoog omtrent de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek feitelijke grondslag mist. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, werd het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2019 (dat wel in een termijn voor vrijwillig vertrek voorzag) niet door de politie aan de verzoeker ter kennis gebracht, maar door de diensten van de stad Antwerpen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving plaats vond met een brief van 12 november 2019, waarbij ook een Sefor-informatiebrochure werd gevoegd. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij niet werd geïnformeerd of dat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om op vrijwillige wijze het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot het risico op onderduiken beperkt de verzoeker zich tot een louter juridisch-technische toelichting en tot de enkele stelling dat hij in België een gezin heeft waarmee hij samenwoont. Zoals hoger (punt 3.2.) toegelicht, bevat de bestreden akte op nauwkeurige wijze de concrete, geobjectiveerde elementen en feitelijke vaststellingen die hebben geleid tot het besluit dat de verzoeker een risico op onderduiken vertoont. Met zijn zeer vage en technische betoog, waarbij op geen enkele wijze wordt ingegaan op deze concrete motieven, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde niet in redelijkheid zou zijn gekomen tot het besluit dat er een risico op onderduiken is.

4.7. Het enig middel is derhalve, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE